

Sygn. akt V CSK 279/16

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa R. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

(poprzednio: P.

V. Sp. z o.o. w O.)

przeciwko Z. w Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7200 zł
(siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądającego od Z. w Ś. na rzecz V. sp. z o.o. w O. (obecnie: R. sp. z o.o. w O.) kwotę 209.053,87 zł z ustawowymi odsetkami.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji o nieskuteczności odstąpienia przez pozwanego od łączącej strony umowy o świadczenie przez powódkę usług odbierania odpadów komunalnych. Stwierdził, że wskazana przez pozwanego przyczyna odstąpienia jaką było wystąpienie Gminy Z. z pozwanego Z. nie mogła uzasadniać odstąpienia na podstawie art. 145 ustawy Prawo zamówień publicznych zarówno z przyczyn merytorycznych, jak i z uwagi na niezachowanie terminu. Nie zachodziła także niemożność świadczenia, w rozumieniu art. 475 § 1 k.c. ani podstawa do zastosowania art. 495 k.c., jak również nie można mówić o wystąpieniu siły wyższej, w rozumieniu §7 umowy stron, uzasadniającej odstąpienie od umowy. W tej sytuacji pozwany, jako podmiot odrębny od wchodzących w jego skład gmin i nie działający w ich imieniu, zobowiązany jest na ogólnych zasadach do naprawienia szkody powódki wynikłej z niewykonania umownego zobowiązania.

W skardze kasacyjnej pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sformułowane jako pytanie: „czy zdarzenie prawne zaistniałe na skutek suwerennej decyzji rady gminy członka związku międzygminnego, nie związane z funkcjonowaniem tego członka w strukturze związku, rodzi odpowiedzialność związku za skutki tego zdarzenia w stosunku do osób trzecich, na których prawa i obowiązki to zdarzenie ma wpływ, a w konsekwencji czy zdarzenie takie może skutkować następczą niemożliwością świadczenia, do którego zobowiązany był związek międzygminny?”.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjnej jest także oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym - odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje i wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tych okoliczności. Nie wskazał przepisu prawa, na tle którego powstało zagadnienie, nie przedstawił żadnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych jakie wywołuje jak również nie wykazał konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Sformułowane przez niego pytanie nie jest zagadnieniem prawnym lecz pytaniem o to, czy wystąpienie jednej z gmin ze Z. jest zdarzeniem skutkującym następczą niemożliwością świadczenia, a więc w istocie jest pytaniem o to, czy Sąd Apelacyjny prawidłowo rozstrzygnął sprawę.

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Pozwany w ogóle nie uzasadnił twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw